

ZAHRAŇIČÍ

in.ihned.cz/zahranici

Jediná silnice vedoucí napříč čínským Pamírem je místy sjízdná jen s největšími obtížemi.

chlapců mi vyjelo naproti na mezích a drahařích (dvouhřbých velbloudech). O chvíli později už jsem seděl v příjemně vytopené jurtě, popíjel se sympatickou rodinkou pastevců slaný čaj s jačím mlékem a chroupal jako kámen tvrdý sušený sýr kurt.

Kyrgyzové od Karakulu jsou díky blízké silnici na turisty zvyklí. Každý rok se jich tu v létě několik zastaví. Pro domorodce jsou jejich návštěvy příjemným rozptýlením v jinak jednotvárném životě a také jednou z mála možností, jak si trochu přivydělat. Podle čínských zákonů sice u sebe bez povolení ubytovávat cizince nesmí, ale tady v horách se podobná nařízení snadno obcházejí, přestože jde o pohraniční oblast, kde jsou rozmístěny tisíce vládních vojáků.

Noční dobrodružství

Cizinci, kteří chtějí u Karakulu pobývat, by měli správně použít pouze některou z „turistických“ jurt, které byly postaveny vedle malé restaurace hned u silnice. A také zaplatit poplatek za vstup do hor. Jako většina batůžkářů, kteří přijíždějí do Číny na vlastní pěst, jsem neměl nejmenší chuť podporovat komunistické aparátčíky v Pekingu, a do žádného nesmyslného povolení jsem proto investovat nehodlal.

Toto rozhodnutí mi připravilo zajímavé dobrodružství. Večer přicválal k jurtě mých hostitelů na koni starý Kyrgyz v typickém bílém klobouku a začal rozčileně gestikulovat a naznačovat, ať uteču do hor.

Díky znalosti několika základních tureckých slovíček jsem pochopil, že se blíží hlídka čínských vojáků a jestli mě tu najdou, budu muset platit předepsané vstupné a patrně způsobím domorodcům i nějaké opletačky. Schoval jsem tedy rychle batoh pod kus plachty a vyběhl do kamenité ledovcové morény za jurtou.

Slunce právě zapadalo. V neznámém terénu jsem po tmě brzy zabloudil a také pěkně

promrzl. Karakul leží ve čtyřtisícové výšce a rozdíl mezi denní a noční teplotou tu činí okolo třiceti stupňů. Nakonec jsem našel břeh jezera a o půlnoci i svou jurtu. Ta se pak dlouho do noci otrásla bujarým smíchem a veselím. Kyrgyzové z východního Pamíru považují Číňany za okupanty stejně jako Tibetany, a mají proto pochopitelně nelíbenou radost, když se jim podaří nějak obejít jejich nařízení.

Posvátná hora

Druhý den ráno se mi naskytl přímo pohádkový pohled na vycházejícím sluncem ozářené horské panorama Pamíru. Nikdy jsem neviděl tak impozantní přírodní scénérii. Věčným sněhem pokrytý vrchol Krále ledovců vypadal neskutečně a trpytil se jako gigantický drahokam.

Kyrgyzové považují odnepaměti tuto horu za posvátnou, přestože je o trochu nižší než

Během krátkého léta je třeba nakosit dostatek krmiva pro dobytek na dlouhé zimní měsíce.

Jak se tam dostat

U jezera Karakul lze vystoupit z autobusů, které spojují město Kašgar a pohraniční osadu Taškugan. Cizincům obvykle není umožněno cestovat běžnou linkou, ale musí použít zvláštní a dražší bus, který je určen výhradně turistům. Pronájem terénního auta s čínským řidičem je možný, ale finančně velmi nákladný. Od jezera se můžete pokusit odjet stopem, ale patrně se takto dostanete jen k prvnímu kontrolnímu stanovišti čínských pohraničníků.

Kde se ubytovat

Sehnat ubytování v jurtě u některé kyrgyzské rodiny není problém (se stravou okolo 15 eur) a tento zážitek je i jedním z hlavních důvodů, proč ke Karakulu turisté jezdí. Oficiálně to však není dovoleno. Cizinci by správně měli nocovat v turistickém táboře u silnice, kde stojí vybydlená jurta tolik co pokoj ve hvězdičkovém hotelu. Navíc tu ještě každý cizinec musí zaplatit nemalý poplatek za vstup do hor. Pokud chcete mít soukromí a maximálně ušetřit, vezměte si vlastní stan.

sousední méně malebný masiv Kongur (7719 m). „Kamkoliv jsem přišel a kdekoliv jsem byl v kyrgyzských vesnicích hoštěn, všude měli mnoho povídek o této hoře,“ píše Sven Hedin.

Podle jedné místní pověsti je to prý ohromný mazár (svatý hrob), ve kterém byl pochován prorok Musá (Mojžíš). Podle jiné muslimské legendy se jedná o hrob kalifa Alího, Mohamedova tchána a následníka.

Vypráví se také, že na vrcholu hory Muztagh Ata leží tajemné město Džanajdar, jehož obyvatelé jsou velmi šťastní a neznají zimy, bolesti ani smrti. Další historky o Králi ledovců jsou ještě mnohem fantastičtější. ➔